

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **H. A. M. M.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-40327-2/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2019, č. j. 4 A 62/2019 - 24,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 11. 2018, č. j. KRPA-416427-19/ČJ-2018-000022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dva roky.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) odmítl, neboť žalobce zmeškal lhůtu pro podání žaloby dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému usnesení městského soudu kasační stížností, jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku kasační

stížnosti. Ten však odůvodnil toliko citací § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona.

[5] Usnesením ze dne 14. 1. 2020, č. j. 4 Azs 485/2019 - 8, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti o důvody ve stanovené lhůtě a poučil jej o tom, že v případě neodůvodnění návrhu kasační stížnosti odkladný účinek nepřizná.

[6] Stěžovatel výzvě kasačního soudu nevyhověl a návrh na přiznání odkladného účinku ve stanovené lhůtě blíže neodůvodnil.

[7] Žalovaná navrhla zamítnutí žádosti stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť stěžovatel neuvedl žádné relevantní důvody pro jeho přiznání.

[8] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebyly splněny.

[10] Zdůrazňuje přitom, že je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[11] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrdit a prokázat skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly újmu, která je nepoměrně větší, než může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, stíhá samotného stěžovatele; přičemž postačuje pouhý předpoklad tvrzené újmy. Stěžovatel je tedy pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit takové konkrétní skutečnosti, z nichž lze usoudit na splnění podmínky vzniku nepoměrně větší újmy v důsledku výkonu rozhodnutí, než by vznikla újma jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je naopak úkolem žalovaného. Soud však není oprávněn zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti, ani za stěžovatele doplňovat či vyhledávat důvody, pro něž má být kasační stížnosti odkladný účinek přiznán. Pokud proto stěžovatel ve svém návrhu neuvede žádné

pokračování

skutečnosti, z nichž splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku dovozuje, soud takový návrh zamítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 20, nebo ze dne 2. 7. 2003, č. j. 1 Ads 10/2003 - 52).

[12] V právě posuzovaném případě stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neodůvodnil, a soudu tak nenabídl žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohl naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku podle § 73 odst. 2 s. ř. s. zvážit. Za daných okolností proto nemůže Nejvyšší správní soud postupovat jinak, nežli kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznat.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu